

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/632/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812214477
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812214477.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa A., zastúpený I. proti odporcovi V., zastúpenému X., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu G., zastúpený X., o zaplatenie 8293,78 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. júna 2013, č.k. 9C/10/2013-59, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo veci samej **p o t v r d z u j e .**

Výrok o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov prvostupňového konania **m e n í t a k , ž e n a v r h o v a t e ľ j e p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov prvostupňového konanie vo výške 735,09 Eur, do 3 dní, k rukám X.. U. D..

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 245,15 Eur, do 3 dní, k rukám X.. U. D..

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal od odporcu zaplatenia sumy 8.293,78 Eur s príslušenstvom. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že odporcovi bol poskytnutý úver celkom vo výške 180.000,- Sk (5.974,91 Eur) a tento sa zaviazal splácať v mesačných splátkach 3.755,- Sk (124,65 Eur), počnúc 13.06.2008 v počte splátok 72. Zmluva o úvere neobsahovala všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v platnom znení, preto je potrebné ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Odporca uhradil právnomu predchodcovi navrhovateľa sumu 7.831,- Sk (259,95 Eur) do času odstúpenia od úverovej zmluvy dňa 19.02.2009. Zánik záväzku sa riadi § 5 zákona č. 258/2001 Z. z. v platnom znení. Odporca svoju povinnosť riadne a včas splácať úver nespĺnil, čo vyplýva z citovanej platobnej histórie. V omeškaní bol so splátkami od 24.11.2008, kedy mu bol zúčtovaný poplatok za zaslanie upomienky. Zo znenia úverovej zmluvy, z platobnej histórie a z návrhu vyplýva, že odporca bol v zmysle obchodných podmienok v omeškaní s platením viac ako troch splátok, teda došlo k zosplateniu úveru, ako to tvrdí navrhovateľ, a to ku dňu, pri ktorom je v prílohe v platobnej histórii uvedená položka „Zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu“, teda dňa 19.02.2009, čím bola platnosť zmluvy ukončená. Ku dňu odstúpenia predstavovala dlžná úverovú istinu vo výške 5.714,96 Eur. Platby odporcu počas trvania zmluvného vzťahu boli uskutočnené vo výške 259,95 Eur. V predmetnej veci vzniesol odporca a vedľajší účastník námietku premlčania uplatneného nároku, preto sa okresný súd zaoberal najskôr otázkou, či nárok navrhovateľa je premlčaný alebo nie. Okresný súd právny vzťah medzi účastníkmi konania, založený zmluvou označenou ako „Zmluva o splátkovom úvere“, uzavretý podľa ustanovení Obchodného zákonníka, považoval jednoznačne za

spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, ktorý možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis. Preto na predmetný vzťah a právo navrhovateľa aplikoval premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka, ktorá je trojročná. Návrh v uvedenej veci bol podaný 15.08.2012, prvýkrát sa mohla uplatniť pohľadávka na súde dňa 21.01.2009. Preto okresný súd považoval námietku premlčania za dôvodnú. Pokiaľ navrhovateľ predložil do spisu Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku podpísanú odporcom, podľa názoru okresného súdu týmto nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. Z výsluchu odporcu a obsahu dohody mal okresný súd preukázané, že zamestnanec navrhovateľa predkladaním formulárovej listiny len predlžuje lehotu na vymoženie tohto nároku, resp. že listina sa týka hlavne umožnenia splátok. V časti uznania záväzku je uvedená suma 5.714,97 Eur, príslušenstvo pohľadávky podľa zmluvy bez bližšej špecifikácie a suma nákladov na inkasné konanie 150 Eur, pričom v časti 3. mal dlžník zároveň prehlásiť, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, i keď v predmetnej veci v čase tohto úkonu dlh premlčaný nebol. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dáva podpisovať uvedenú listinu, keď odporca si ani nebol vedomý, že by podpísal uznanie záväzku, resp. či tento bol alebo nebol premlčaný, nedostal žiadne vyhotovenie tejto listiny a navrhovateľ mal vopred pripravené znenie vyhlásenia odporcu o uznaní záväzku, ktoré uznanie je jednostranným právnym úkonom a má vždy iniciatívne vychádzať z vôle dlžníka a nie veriteľa, hodnotí okresný súd takéto konanie ako konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Rovnako je zrejmé, že uvedená dohoda bola uzavretá a podpísaná len a len z iniciatívy navrhovateľa (prostredníctvom zástupcu p. P.), ktorý takýmto spôsobom oslovuje viacerých spotrebiteľov (súd má túto skutočnosť preukázanú z veľkého množstva iných súdnych konaní v obdobných veciach) pod zámienkou uzavretia dohody o splátkach, pričom odporca ako spotrebiteľ nebol zrejme vôbec informovaný o tom, že podpisuje aj jednostranné vyhlásenie o uznaní záväzku. Takto vopred pripravenú formuláciu používa navrhovateľ rovnako vo všetkých prípadoch, teda premlčaných i nepremlčaných dlhoch. Nečestnosť a nedobromyseľnosť konania navrhovateľa pri uzatváraní dohody o splátkach je podporené tým, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania aj v iných veciach vyplynulo, že zamestnanec navrhovateľa nepredkladal túto dohodu vôbec s úmyslom dosiahnuť uznanie či už práva alebo dlhu, účelom jeho návštevy bolo dojednať splátky a docieľiť podpis dohody zo strany odporcu. Osoba dlžníka pritom v tejto formulárovej dohode vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, čo teda odporuje tvrdeniu navrhovateľa o tom, že dlh v čase podpisu dohody nebol premlčaný. Takéto konanie súd považuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 4 ods. 8 citovaného zákona a konanie navrhovateľa za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon za neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika pritom podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Uvedené vyplýva i z toho, že formulácia uznania dlhu i v prípade, ak je dlh premlčaný, je predtlačená na všetkých dohodách bez rozlíšenia, či v čase, keď sa dlh „uznáva“, je premlčaný alebo nie. Uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná, preto je dôvodne uplatnená námietka zákonnej trojročnej premlčacej doby. Rovnako je neplatná pre neurčitosť, čomu nasvedčuje i samotný obsah dohody, keď je v časti uznania záväzku vypísaná len suma istiny, číslo úverovej zmluvy, ktorú predložil navrhovateľ k návrhu, príslušenstvo k istine vôbec nie je uvedené, teda ani uznané. V tejto súvislosti okresný súd udáva, že v časti uznania záväzku je právny úkon pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť neplatný v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Len veľmi ťažko preto možno uvažovať o uznaní dlhu čo do právneho dôvodu a výšky v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pokiaľ bolo účelom návštevy dojednanie splátok. Za tohto stavu okresný súd považuje uznanie za neplatné predovšetkým pre neurčitosť dlhu, ktorého sa uznanie malo týkať. Vzhľadom na uvedené považoval okresný súd dohodu za neplatný právny úkon jednak pre rozpor s dobrými mravmi, a to i pre rozpor s § 4 ods. 8 zákona č. 257/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ako takúto praktiku veriteľa označuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona, uznanie záväzku považoval za neplatný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto v dôsledku vnesenej námietky premlčania návrh zamietol. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní bol úspešný odporca, ktorý uplatnil trovy konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo výške 367,20 Eur, ktoré mu vznikli za právne zastupovanie právnym zástupcom X.. U. D.. Trovy konania uplatnil aj vedľajší účastník na strane odporcu vo výške 612,16 Eur. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli tiež trovy za právne zastupovanie právnym zástupcom X..

U. D., pričom ide o trovy právneho zastúpenia z hodnoty sporu 8.293,78 Eur, odmena za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. predstavuje 237,34 Eur. Právny zástupca odporcu a vedľajšieho účastníka vykonal úkony - prevzatie a príprava zastúpenia 237,34 Eur, paušál vo výške 7,63 Eur, odpor z 10.12.2012 vo výške 237,34 Eur a paušál vo výške 7,63 Eur, spolu trovy právneho zástupcu X.. U. D. v sume 489,94 Eur. Odporca a vedľajší účastník ďalej uplatnili trovy právneho zastúpenia advokáta - substitúta X.. Q. J., ktorý zastupoval vedľajšieho účastníka a odporcu na pojednávaní dňa 11.06.2013, tieto predstavujú odmenu za zastupovanie na pojednávaní v sume 237,34 Eur, režijný paušál 7,81 Eur, spolu s DPH 294,18 Eur, ďalej náhradu cestovného za cestu J. - V. 240 km, základná náhrada za 1 km 0,183 Eur, spotreba na 100 km 6,5 l, cena za liter paliva 1,36 Eur vo výške 65,14 Eur, ďalej súd priznal náhradu za stratu času za 10 polhodín v zmysle § 17 citovanej vyhlášky za čas strávený účastňou na pojednávaní podľa uplatnenia vo výške 130,10 Eur. Trovy právneho zastúpenia X.. Q. J. predstavujú potom spolu 489,42 Eur. Trovy odporcu predstavujú 367,20 Eur a vedľajšieho účastníka predstavujú spolu sumu 612,16 Eur, teda spolu 979,36 Eur. Trovy právneho zastúpenia sú vyčíslené podľa § 10, § 13 ods. 2, § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Mal za to, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu odporcom, pričom nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, ktorý nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Citované zákonné ustanovenie nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v takomto prípade nastal. Bol toho názoru, že odporca si je vedomý svojho existujúceho záväzku voči veriteľovi, chce ho v súlade s dobrými mravmi a svojim svedomím uhradiť a potom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vôľu záväzok splniť. Nebola k podpisu dohody žiadnym spôsobom donútený, pričom nedochádza ani k zhoršeniu jeho postavenia ako spotrebiteľa, práve naopak, odporcovi poskytol možnosť splniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa dostal do omeškania v splátkach. Takúto formu dohody nie je možné považovať za nekalú obchodnú prax a nie je zrejme, ako súd k tomuto záveru dospel, keď jeho pohľadávka v čase jej uznania odporcom premlčaná nebola. Vyhodnotenie listinných dôkazov považuje za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania. Ďalej nesúhlasil s tým, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia odporcu a vedľajšieho účastníka, ktoré považoval za účelové a neúčelne navyšovanie trov konania, ktoré popierajú zásadu hospodárnosti konania. Mal za to, že je na mieste aplikácia ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Nevidel dôvod pre priznanie trov právneho zastúpenia odporcu za vyjadrenie v konaní, keďže rovnako sa v konaní vyjadril už vedľajší účastník zastúpený rovnakým zástupcom, rovnaký názor mal aj pokiaľ ide o úkon - účasť zástupcu odporcu na pojednávaní a úkon - prevzatie a príprava veci. Zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť z podstaty svojej existencie schopné samé poskytnúť právnu pomoc v spotrebiteľských sporoch. Podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky má združenie členov, ktorí majú právnické vzdelanie, pričom združenie môže podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. využívať aj podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co 26/2012 a sp. zn. 3Cob 259/2011, ktorý v obdobných prípadoch vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznal. Citoval z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. a vyvodil, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa na tento účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na ich stav a vôľu odporcu, pričom pred oznámením o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Združenie opakuje procesné podania nadbytočne, bez uvedenia nových skutočností, týkajúcich sa predmetu sporu. K obdobnému záveru dospel i Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí, sp. zn. 6Co/141/2012 a Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012, atď. Zdôraznil, že na priznanie trov konania je v zmysle § 142 O.s.p. nevyhnutné zistenie, že trovy boli účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom na nepriznanie trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Mal za to, že súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 78/03 a rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v

Nitre, Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Žiline. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka mal z týchto dôvodov za nadbytočné, účelové a ne hospodárne. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že vyhovie jeho návrhu v plnom rozsahu, resp. napadnutý rozsudok zruší a vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 51,20 Eur.

Odporca a vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhli rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť, uplatnili trovy odvolacieho konania. Uviedli, že navrhovateľom predložená dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je formulár, vopred pripravený dodávateľom pre spotrebiteľa, obsah ktorého odporkyňa nemala možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť. Takto predformulovaná dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre spotrebiteľa neznámymi kategóriami a ako neprijateľné sú obe absolútne neplatné. Uzatvorenie dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 ZOS, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej lehoty. Zdôraznili, že pracovníci navrhovateľa sú pri získavaní podpisov na formulárových dohodách mimoriadne úspešní a pravdepodobne aj motivovaní zo strany zamestnávateľa. Je známou skutočnosťou, že priemerný spotrebiteľ je nielen právne neznaný a neinformovaný, ale je súčasne mimoriadne manipulovateľný v situácii, pokiaľ sa dostane pod psychický tlak a sú u neho vyvolané emócie strachu a obáv, čo školená osoba, pracujúca pre inkasnú spoločnosť, dokáže v rámci štandardizovanej procedúry bez ťažkostí dosiahnuť vhodným vystupovaním pri použití správnych slovných formulácií v určitom poradí. Takémuto konaniu navrhovateľa nie je namieste priznať súdnu ochranu. Vzhľadom na predformulovaný obsah dohody možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. Je potrebné uvedenú praktiku navrhovateľa považovať za nekalú obchodnú praktiku. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom bol využitý omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa, resp. dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Právny režim predbežne formulovanej štandardnej zmluvy, definovaný v článku 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách teda nevyhnutne musí dopadať aj na uvedenú dohodu, rovnako právny režim celej citovanej smernice, z ktorej je odvodený model spotrebiteľskej ochrany, zakotvený v našom právnom poriadku. Dohoda ako právny úkon je pre svoju nezrozumiteľnosť, neurčitosť, rozpor s dobrými mravmi a rozpor s dobrými mravmi a rozpor s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva neplatná. Uviedli, že ust. § 558 Občianskeho zákonníka je vo vzťahu k ustanoveniu § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka ustanovením špeciálnym a jeho aplikácia je namieste vždy, keď sa jedná o uznanie práva spočívajúceho v povinnosti zaplatiť peňažné plnenie, ktoré je v čase uznávacieho prejavu dlžníka premlčané, čo logicky odôvodňuje podmienku formulovanú zákonodarcom, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Tvrdili, že preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík navrhovateľa (§ 7 ZOS, § 8 ods. 1, ods. 4 ZOS), ktoré odporujú dobrým mravom (§ 4 ods. 8 ZOS, § 3 ods. 1 OZ) súčasne s neurčitosťou dohody je dôvodom na posúdenie „uznania“ ako neplatného právneho úkonu podľa § 39, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navrhli potvrdiť i výrok o trovách konania pred súdom prvého stupňa, nakoľko súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Uplatnili náhradu trov odvolacieho konania vo výške 245,15 Eur. Odporca a vedľajší účastník na strane odporcu doplnili svoje vyjadrenie k odvolaniu tak, že paušálnou aplikáciou Obchodného zákonníka pri každej formulárovej zmluve, ktorá je označená ako úverová zmluva, by súd skĺzol do povrchnosti, ktorá opomína obsah hodnoteného právneho úkonu a zároveň by sa ignorovala zmena spoločenskej situácie, predovšetkým kogentná úprava spotrebiteľských zmlúv, vrátane zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Vyslovili názor, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere bez ohľadu na formu a typ spotrebiteľského úveru sa vždy spravuje špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné vo veci samej potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a vo výroku o trovách prvostupňového konania zmeniť podľa § 220 O.s.p. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Odvolačný súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľa vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa. Odvolačný súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia účastníkov mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli v danej veci privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolačný súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Na zdôraznenie správnosti dodáva nasledovné:

Odvolačný súd zhodne s názorom prvostupňového súdu poukazuje na skutočnosť, že v prejednávanej veci pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, a ktorá podstatne narušuje, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu (dlh odporcu v čase uznania premlčaný nebol) nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Z tohto hľadiska je preto aj správny záver o tom, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná, a preto bola dôvodne uplatnená námietka premlčania.

Ako vyplýva z článku 6 odsek 1 Smernice Rady č. 2005/29 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá alebo akýmkoľvek spôsobom, vrátane celkového prevedenia uvádza do omylu, alebo je spôsobilá viesť do omylu priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k jednému alebo k viacerým prvkom vymenovaným v tomto článku 6 ods. 1, pričom v oboch prípadoch zapríčiňuje, alebo je spôsobilá zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Článok 2 písm. d) smernice č. 2005/29 definuje pojem obchodné praktiky použitím zvlášť širokej formulácie ako „akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodná komunikácia, vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom (rozsudky zo 14.01.2010 Plus Warenhandels-gesellschaft, C-304/08 Zb. s. I 217, bod 36, a z 09.11.2010, Mediaprint Zeitungs - unt zeitschriftenverlag C 540/08, bod 17).

S prihliadnutím práve na okolnosti uzatvorenia dohody o uznaní záväzku a splátkovom kalendári je potrebné skonštatovať, že uvedená dohoda je nepochybne formulár ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka obsahujúci viacero právnych vzťahov napríklad jednostranné prejavy uznania záväzku, prehlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho o následkoch a dvojstranné právne úkony o dohode o splátkach a dohode o uzavretí rozhodcovskej doložky. Skrytým cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a predĺženia premlčacej doby na uplatnenie nároku navrhovateľa. Z textu dohody je zrejme že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov (označenie osobou a údajov). Všetky tieto okolnosti len dosvedčujú fakt, že navrhovateľ chcel dosiahnuť uznanie premlčaného dlhu v zmysle Občianskeho zákonníka a v dôsledku toho uplatniť právo na súde. Súd teda nemôže poskytnúť ochranu uplatnenému právu, ktoré je výsledkom použitia nekalej obchodnej praktiky, pretože výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ).

Správne teda prvostupňový súd považoval uplatnenú pohľadávku navrhovateľa za premlčanú z dôvodu, že pohľadávka navrhovateľa mohla byť na súde uplatnená po prvýkrát dňa 21.01.2009 a návrh bol podaný dňa 15.08.2012, teda po uplynutí všeobecnej premlčacej trojročnej doby (podľa § 101 Občianskeho zákonníka).

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Navrhovateľ sa domáhal, aby odvolací súd nepriznal odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania, keď poukazoval jednak na skutočnosť, že tieto trovy neboli účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva, že pokiaľ vedľajší účastník využíva na zastupovanie v súdnych konaniach pomoc advokáta, musí jeho trovy znášať z vlastných prostriedkov, že sa jedná o umelé navyšovanie trov konania zneužitím zákona o ochrane spotrebiteľa, účelu a zmyslu inštitútu náhrady trov právneho zastúpenia, a preto žiadal, aby súd aplikoval ust. § 150 O.s.p. Vytýkal tiež priznanie trov právneho zastúpenia odporcu za úkony právnej služby - príprava a prevzatie veci, vyjadrenie k návrhu a účasť na pojednávaní, keď išlo o totožné úkony ako u vedľajšieho účastníka a o toho istého zástupcu.

Podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p. platí, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Citované ustanovenie možno uplatniť vtedy, keď sú splnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorého výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania.

Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa sa prihliada aj na osobné, majetkové a zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania, pričom je potrebné zohľadňovať aj okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Zistenie, že účastník nemal úspech v konaní v dôsledku uplatnenia námietky premlčania, nie je dôvodom, aby súd bez ďalšieho nepriznal úspešnému účastníkovi náhradu trov konania.

Pokiaľ ide o osobné, majetkové a zárobkové pomery, túto skutočnosť nemožno zohľadniť v prospech navrhovateľa, keďže k tomu nie sú žiadne dôvody a ani v tomto smere navrhovateľ neargumentuje.

Je nepochybné, že navrhovateľ uplatnil premlčanú pohľadávku a práve v dôsledku vznesenia námietky premlčania vedľajším účastníkom na strane odporcu, ako i odporcom došlo k zamietnutiu jeho návrhu. Navrhovateľ žaloval premlčanú pohľadávku zrejme v domnienke, že odporca nebude premlčanie namietat' v dôsledku svojej neznalosti. Práve táto okolnosť je jednou z tých, ktorá vylučuje aplikáciu ust. § 150 O.s.p. v danom prípade.

Základná námietka navrhovateľa smeruje k tomu, že trovy konania v prípade, ak sa vedľajší účastník nechá zastúpiť advokátom a odporca totožným zástupcom, nemožno považovať za účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva.

Odvolací súd poukazuje na článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom.

Pokiaľ navrhovateľ má právo nechať sa zastúpiť právnym zástupcom, takisto každý iný účastník súdneho konania za rovnakých podmienok môže toto právo, garantované Ústavou Slovenskej republiky, využiť za podmienok, ktoré v danom prípade bližšie upravuje O.s.p.

V ust. § 93 ods. 2 O.s.p. zákonodarca zvýšil ochranu spotrebiteľov, keď umožnil na strane spotrebiteľa ako vedľajšiemu účastníkovi zúčastniť sa konania takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, pričom takýmto predpisom je aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Z ust. § 18 O.s.p. vyplýva, že účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie.

V zmysle ust. § 24 O.s.p. účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí.

V zmysle § 25 ods. 1 O.s.p. ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta.

V zmysle § 93 ods. 4 veta prvá O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

Z citovaných ustanovení vyplýva rovnaké právo každého účastníka, ako i vedľajšieho účastníka nechať sa v konaní zastupovať, a to aj advokátskou kanceláriou, či advokátom. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že by takéto právo vedľajší účastník nemal.

Ust. § 142 O.s.p. upravuje, ako súd postupuje v prípade, keď priznáva právo na náhradu trov konania, pričom posudzuje účelnosť takto uplatnených trov, a to vo vzťahu k trovám, ktoré účastníkovi prizná. Takto môže trovy, ktoré sú neúčelné, znížiť. Citovaná právna úprava v § 150 v žiadnom prípade však neodôvodňuje nepriznanie trov konania z dôvodu neúčelnosti.

V danej veci súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, preto správne na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Predpokladom, splnením ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania, je v prvom rade plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním petitu návrhu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Účastník, ktorý mal plný úspech vo veci, má potom nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V predmetnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal voči odporcovi zaplata 8.293,78 Eur s prísl. Súd prvého stupňa návrh zamietol a odvolacím súdom bolo zamietnutie návrhu potvrdené. Vzhľadom na uvedené je nesporné, že odporca mal vo veci plný úspech, preto v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. je navrhovateľ povinný nahradiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania. Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu preto súd prvého stupňa náhradu trov konania priznal správne, avšak pochybil pri vyčíslení výšky trov právneho zastúpenia

Pre rozhodovanie v danej veci má zásadný význam posúdenie dôvodnosti a účelnosti úkonov vykonaných právnym zástupcom odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu v tomto konaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že účastníkovi konania je možné priznať len náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.

Vedľajší účastník vstúpil do predmetného konania v záujme ochrany spotrebiteľa - odporcu, účelne a úspešne bránil v konaní jeho práva. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil dňa 25.10.2012 a dňa 13.12.2012 doručil súdu prvého stupňa písomné vyjadrenie k návrhu na začatie konania, v ktorom kvalifikovane vzniesol námietku premlčania, ktorý úkon právnej pomoci nie je možné považovať za neúčelne vynaložený. Prostredníctvom zástupcu (substitúta) sa zúčastnil na pojednávaní dňa 11.06.2013. Súd prvého stupňa na argumenty vedľajšieho účastníka v jeho vyjadrení k podanému návrhu prihliadal a návrh zamietol, preto nie je dôvod na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia zástupcovi odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Náhrada trov konania odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu v zmysle uvedeného pozostáva z trov právneho zastúpenia za zastúpenie spoločným zástupcom z radov advokátov X.. U. D. z hodnoty pohľadávky 8.293,78 Eur, odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení predstavuje 237,34 Eur a odmena za 1 úkon právnej služby pri spoločnom úkone pri zastupovaní viacerých osôb (odporcu a vedľajšieho účastníka) podľa § 13 ods. 2 vyhlášky predstavuje 237,34 Eur (237,34 Eur - 50 % x 2). V danej veci za vedľajšieho účastníka vykonal jeho zástupca úkon právnej služby - príprava a prevzatie veci vrátane prvej porady s klientom a písomné podanie na súd vo veci samej, t. j. 2 úkony po 237,34 Eur, 2 x režijný paušál po 7,63 Eur podľa § 14 ods. 1 písm. a), písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., spolu 489,94 Eur, za spoločný úkon právnej služby zástupcu odporcu a vedľajšieho účastníka - účasť na pojednávaní dňa 11.06.2013 po 237,34 Eur podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,81 Eur, spolu 735,09 Eur.

Čo sa týka účelnosti trov právneho zastúpenia za účasť na pojednávaní, odvolací súd konštatuje, že zástupca odporcu a vedľajšieho účastníka sa síce zúčastnil na pojednávaní dňa 11.06.2013 a nemožno tento úkon považovať za neúčelný úkon právnej služby, keďže na pojednávaní sa vo všeobecnosti vyžaduje prítomnosť účastníkov konania, resp. ich zástupcov, ide o úkon právnej služby v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a zástupca na pojednávaní hájil práva odporcu a vedľajšieho účastníka. V zmysle uvedeného má odvolací súd za to, že úkony spoločného zástupcu v danom prípade nemožno považovať za neúčelné navyšovanie trov konania.

Pokiaľ ide o účelnosť vynaložených trov konania, a to náklady spojené s cestovným a stratou času, odvolací súd dospel k záveru, že tieto trovy nie je možné považovať za účelne vynaložené trovy zastúpenia vedľajšieho účastníka a odporcu, pričom práve účelnosť vynaložených trov je základným predpokladom pre priznanie náhrady v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Neúčelnosť vynaložených trov spočíva v tom, že vedľajší účastník a odporca si za zástupcu zvolili advokáta so sídlom v J., rovnako tak si aj tento zástupca zvolil za svojho substitúta advokáta, sídliaceho v Lučenci, teda osobu, sídliacu v značnej vzdialenosti od obvodu súdu, prejednávajúceho vec v prvom stupni.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok vo výroku o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporcom a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov prvostupňového konania zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 245,15 Eur za 1 úkon právnej služby pri spoločnom úkone pri zastupovaní odporcu a vedľajšieho účastníka - za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 237,34 Eur a režijný paušál 7,81 Eur podľa § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.